

Bir evin oğlu idi, bir elin oğlu oldu...

Murad Aprəl döyüşlərində də iştirak edib

Şəhid Murad Qurbanovun xatirələrini özündə yaşadan albomlara və bu albomlardakı şəkillərə baxa-baxa Mehriban xanımla yaxından tanış oluruq. Öyrənirik ki, Mehriban Qurbanova uzun illərdir Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinin Səbail rayon idarəsində çalışır. Oğlu Murad cəbhə bölgələrinə də elə buradan yola düşüb.

Mehriban xanım söhbətini Muradın ömür və döyüş yoluna kökləyir. Şəhid anasını dinlədikcə öyrənirik ki, Murad Qurbanov 23 mart 1996-cı ildə Salyan rayonunda dünyaya göz açıb. Birinci sinfə rayondakı 2 nömrəli orta məktəbdə gedib. Bir ildən sonra ailə vəziyyəti ilə əlaqədar Bakı şəhərinə köçüblər. Murad təhsilini 20-ci sahədə yerləşən 51 nömrəli məktəbdə davam etdirib. Orta təhsilini bitirdikdən sonra Bakı Maliyyə-İqtisad Kollecinə qəbul olub. 2015-ci ildə ordu sıralarına yollanıb. Qismətinə cəbhə bölgəsində yerləşən hərbi hissədə xidmət etmək düşüb. Murad ordumuzun böyük uğuru və üstünlüyü ilə başa çatan Aprel döyüşlərində də iştirak edib. Onların bölükləri müxtəlif günlərdə Tərtər və Goranboy rayon-

larının müdafiəsində dayanıb. Murad dörd gün ərzində erməni qəsbkarlarına qarşı cəsarətlə vuruşub. 2017-ci ildə ordu sıralarından döndükdən sonra ticarətlə məşğul olub. 2020-ci il avqust ayının 20-də sevimli seçdiyi Nəzrinlə nişanlanıb.

Qəfil başlayan İkinci Qarabağ müharibəsi Murad Qurbanovun planlarını pozub. Vətən müharibəsinin başladığı ilk gündən o, könüllü olaraq döyüşə can atırdı. İstəyinə 2020-ci il sentyabrın 29-da çatıb. Qarabağa yollanıb. Əvvəlcə döyüşmək üçün onları Füzuli istiqamətinə göndəriblər. Beş-altı gündən sonra isə Cəbrayıl rayonu uğrunda gedən döyüşlərə cəlb olunublar. Oktyabrın 7-də onları Füzulidən Xocavəndə gətiriblər. Muradgil Hadrut qəsəbəsinin azadlığı uğrunda vuruşmuşlar. Həmin günlər Azərbaycan Ordusu düşməni geri sıxışdırma-sıxışdırma addım-addım torpaqları ermənilərdən azad edirdi. Baş nə qədər döyüşlərə qarışsa da, Murad evə zəng vurmağı da unutmurmuş. Vaxtaşırı anasına, bacısına zəng vurub, sağ-salamat olduğunu deyirmiş. Oktyabrın 10-dan sonra ondan gələn zənglərin arası kəsilib. Ayın 12-də isə doğmaları onun torpaqlarımızın azadlığı uğrunda şəhid olduğunu eşidiblər. Ertəsi gün - oktyabrın 13-də Murad böyük izdihamla Səbail rayon Ba-

damdar qəsəbəsindəki Şəhidlər xiyabanında torpağa tapşırılır. Murad qısa, amma şərəfli bir ömür yaşayıb.

Kövrək duyğulara köklənən şəhid anası övladı ilə bağlı xatirələrini çözləyir:

- Oğlum çox mehriban, qayğıkeş və coşqun bir uşaq idi. Hərbi xidmət, ömür yolunda qazandığı az-çox təcrübə hiss olunmadan onu gələcək həyata hazırlayırdı. Özünə həyat yoldaşı seçmiş, nişanlanmışdı. Vətən müharibəsinin başladığını eşidəndə dedi ki, ana, çağırmasalar da, mən Qarabağa gedəcəyəm, ermənilərlə vuruşacağam. İnşallah, toyu müharibədən sonra da edə bilərik. Əsas yurdumuzun taleyidir. Dedim ki, axı evimizin dayağı sən sən, bizi kimin ümidinə qoyub gedəcəksən? Cavab verdi ki, mən erməniləri Aprel döyüşlərində görmüşəm. Onları yaxşı tanıyıram, çox qorxaqdılar. Birini öldürəndən sonra qalanları qaçıb gedəcəklər. Bax, görərsən, torpaqlarımızı işğaldan tezliklə azad edəcəyik. Əgər mən döyüşə getsəm, çox yox, haradasa 15 gündən sonra qayıdacağam.

"Qəlpə ürəyindən dəymişdi"

Muradı döyüşə yola salandan sonra gözümüz yolda, qulağımız səsdə idi. Oğlum tez-tez zəng vurub iştirakçısı olduğu dö-

yüşlərdən, azad etdikləri şəhər və kəndlərdən, qazandığı uğurlardan danışırdı. Ondan zəfər dolu xəbərləri eşitdikcə sevinirdik. Amma sevincimiz uzun çəkmədi. Oktyabrın 10-da Muraddan zəng yox, mesaj gəldi. Yazmışdı ki, nigaran qalmayın, mən sağ-salamatam. Sonrakı günlərdə də ondan zəng gəlmədi. Nigarançılığımız artdı. Oktyabrın 12-də iş yoldaşlarım dedilər ki, sizin ünvanımıza şəhid gətirirlər. Bu xəbəri eşidəndə az qaldı ki, həyəcədən ağılim başımdan çıxsın. Sonra dedilər ki, şəhid olan sənin oğlun deyil, Əli Tağıyev adlı bir əsgərdir. Yazıq Əli də bizim küçümüzə yaşayırdı. Həmin günlər bizim də işimiz çox idi. Heç gecələr də evə gəlmirdik. Başım nə qədər işə qarışsa da, içimdə bir narahatlıq dolaşırdı. Həmin gün axşam saat yeddi radələrində qapımızı bəd xəbər döydü: Murad Hadrut uğrunda gedən döyüşlərdə şəhid olmuşdu. Bu acı xəbəri eşidəndə yer-göy başıma dolandı. Oğlum döyüşə getməzdən əvvəl söz vermişdi ki, on beş gündən sonra qayıdacaq. Hesablayıb gördüm ki, oğlumun döyüşə yollandığı vaxtdan on beş gün keçib. Deməli, şəhid olsa da, verdiyi sözə xilaf çıxmamışdı. Murad bu dəfə evimizə yox, əbədi olaraq könüllərə, qəlblərə və ürəklərə qayıtmışdı. Düşmənin mərmisindən qopan qəlpə

Muradın ürəyindən dəymişdi. Yaxınlığında olan əsgər yoldaşları danışırdılar ki, son nəfəsində "Ay, mənə ürəyimdən vurdular" deyib. Bu, onun dilindən qopan son kəlmə olub. Oğlumun xatirəsini əziz tutanların hamısına dərin minnətdarlığımı bildirirəm.

Bacısı İlahə Qurbanova da qardaşını kövrək hisslərlə yada saldı. Sonda dedi ki, indi hər axşam biz "Muradın işığını" ətrafına yığılırız.

Muradın xatirəsinə düzəldilmiş guşəyə baxırıq. Guşədəki əşyalarda onun silinməz izi var. Medalların vəsiqələrinə də baxanda öyrənirik ki, İkinci Qarabağ müharibəsində göstərdiyi igidliyə və qəhrəmanlığa görə Azərbaycan Respublikasının Prezidenti İlham Əliyevin sərəncamları ilə əsgər Murad Qurbanov "Vətən uğrunda", "Cəbrayılın azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə" və "Xocavəndin azad olunmasına görə" medallarına layiq görülüb.

Oğul və qardaş itkisi ilə yaşayan bu kövrək insanlarla sağollaşmaq ayrılıq. Evdən aralanıb yavaş-yavaş üzü dayanacağına tərəf addımladıqca fikirləşirəm ki, "Muradın işığı" heç vaxt sönməyəcək. Bu işığın nuru tükənməyəcək.

Vahid MƏHƏRRƏMOV